

Pentti Ahtiainen:

Metsäpirtin Ahtiaisten sukukirjasta

Raskaimpia vaiheita monille meistä, omille vanhemmillemme ja esivanhemmillemme on varmasti ollut sota ja sen pakottamana tapahtunut muutto uusille asuinsijoille. Tämä pakkomuutto ei näytä kuitenkaan lannistaneen sukumme. Eteemme on tarjoutunut monia mahdollisuuksia, uusia elinehtoja, ihmisiä ja monenmoisia kohtaamisia, uusia ystävyyssiteitä.

Kotimme on nyt koko Suomi, mutta tavallaan myös rajantakainen Metsäpirtti. Se on yhdistävä tekijä. Merkillisellä tavalla asiat, jotka on pakolla menetetty, säilyvät paremmin, kuin meitä joka päivä ympäröivät "itsestään selvyedet". Metsäpirtistä ja yleensä Karjalasta on puhuttu ja kirjoitettu Meitä yhdistävinä tekijöinä ovat sukujuuret ja entinen Metsäpirtin pitäjä, joista me tunnemme olevan varsin hyvin tietoisia. Metsäpirttiä ei sellai-

senaan enää ole. Sukumme elinehdot ovat ajan kuluessa muuttuneet ja sukumme jäsenmäärä on viime sotien jälkeen ehtinyt moninkertaistua. Samalla kuitenkin Metsäpirtissä syntyneiden määrä hupenee koko ajan.

paljon. On laadittu pitäjähistorioita ja sukukirjoja ehkä enemmän kuin muualta, nyky-Suomesta. Tämä on hyvä muistaa, vaikka me nyt olemmekin mielestämme uusmaalaisia, varsinaissuomalaisia, pohjalaisia, savolaisia tai lappilaisia.

Jotakin meistä Metsäpirtistä tulleista Eevoista, Hyytiöistä, Hämäläisistä, Peltosista, Pohjalaisista, Suikkasista, Kiiskeistä, Ahtiaisista ja kaikista muistakin karjalaisista suvustamme kuitenkin säilyy paremmin, kun olemme uusista asuinpaikoistamme ja murteistamme huolimatta edes vähän myös karjalaisia.

Menneiden vuosisatojen aikakirjoja selaillessa näyttää siltä, että Ahtiaiset ovat olleet hyvin aloillaan pysyvää sukua Metsäpirttiin kerran muutettuaan.

Sukumme kohdalla evakkoon lähtö talvisodan ja jatkosodan jaloista oli varmasti järkyttävin muutto uusille asuinsijoille. Tätä on silti voinut edeltää moniakin muuttomatkoja; siirtyminen ehkä Saimaan ylikansoitetuilta rannoilta Laatokan partaalle ja etäisillekin erä- ja kalapaikoille vaeltelua. Tämä on tapahtunut välillä vapaaehtoisesti, välillä pakosta elinehtojen muuttuessa.

Viimeisin muutto Karjalasta länteen on vanhempiemme kokemuksista voinut siirtyä meille muistoina, jotka omissa ajatuksissamme ovat saaneet erilaisia muotoja; haikeutta, voimattomuuden tunnetta suurten voimien edessä, jopa syyllisyyttä myöten. Silti mielessämme on varmasti myös myönteistä uteliaisuutta yllättävän läheltä menneisyydestä löytyvien perinneasioiden osalta. Nämä tunnot ovat ehkä paineitakin luodessaan olleet aiheuttamassa säilyttämisen tarpeen ja halun pitää yllä sukusiteitä. Tästä voisi yhtenä ilmentymänä olla myös Metsäpirtin Ahtiaisten sukuseuran perustaminen.

Milloin mihinkin me olemme siirtyneet, aina meitä on seurannut yhteinen selviytymisvietti ja tieto siitä, mistä me tulemme. Ei anneta tuon tiedon hämärtyä!

Omakohtaisesti olen huomannut, että vuosien saatossa lapsuudesta saakka on mieleeni jäänyt kuulemiani asioita, ihmisten nimiä ja tapahtumia, joista ei aikanaan ole tarkemmin kerrottu. Kaikesta ei ole ymmärtänyt silloin kysyäkään. Jotain muistikuvia palautuu mieleeni sattumalta muissa yhteyksissä esimerkiksi paikannimiä kuullessani: Pieksämäen Venetmäki, Rantasalmi, Heinäveden Petruma, kauhajoen Pöntäne...

Kysymykseeni: "kuka tämä on", olen joskus saattanut saada isältäni yksiselitteisen vastauksen tähän tapaan: "Hää on Ahosaarelaisii, tietenkii!" Tietenkii, niin... Monesti jäin kaipaamaan lisäselitystä. Tätä samaa kaipaavan vieläkin.

Joku saattaa yhä tietää jotakin, mutta kuka ja mitä? Voisiko joku vielä kertoa?